

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/35/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1219203422
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Krajčo
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1219203422.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Krajča a členiek senátu JUDr. Jany Vlčkovej a JUDr. Moniky Holickej v spore žalobcu: Rozhlas a televízia Slovenska, so sídlom Mlynská dolina, Bratislava, IČO 47 232 480, proti žalovanej: B. I. T., U.. XX.XX.XXXX, R. Q. XXXXX/XX, Bratislava, o zaplatenie 481 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 26. novembra 2019, 19C/42/2019 - 30, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti o zaplatenie sumy 315,52 eura mení tak, že žalobu zamietá.

Vo zvyšnej časti napadnutý rozsudok **p o t v r d z u j e**.

Návrh žalovanej na prerušenie konania zamietá.

Žalovaná má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 30,8 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi peňažnú sumu vo výške 481 eur, úhradu poštových sadziieb spojených s vymáhaním v sume 1,45 eura, ako aj trovy konania, a to súdny poplatok 28,50 eur, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Po skutkovej stránke vychádzal z obsahu žalobcom predložených listinných dôkazov, z ktorých mal preukázané, že žalovaná nezaplatila úhrady v zmysle § 3 písm. a) zákona č. 532/2010 Z. z. o rozhlase a televízii Slovenska (tzv. koncesionárske poplatky) za obdobie od 01.10.2010 do 31.01.2019 v sume 464 eur, ako aj to, že písomnou výzvou zo dňa 10.01.2019 vyzval žalobca žalovanú na zaplatenie omeškaných platieb, avšak žalovaná úhradu, ani poštovú sadzbu 1,45 eura za výzvu v lehote 30 dní od doručenia výzvy nezaplatila. Na základe uvedeného, vychádzajúc z ust. § 4 ods. 1, § 7 ods. 2, § 10 ods. 3 a 5 zák. č. 340/2012 Z. z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska, dospel k záveru, že nakoľko mal z listinných dôkazov preukázané, že žalovaná si nespĺnila svoju povinnosť zaplatiť úhradu za službu verejnosti, ktorú mala platiť mesačne v sume 4,64 eura, za obdobie od 01.01.2010 do 31.01.2019 v sume 4,64 eura spolu v sume 464 eur, boli splnené predpoklady pre vyhovie podanej žalobe a uloženie povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi uvedenú sumu, spolu s poštovným vo výške 1,45 eura, a pokutou v sume 17 eur. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a žalobcovi priznal náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok za návrh a poštovné.

2. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná, ktorá žiadala napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, alternatívne ho zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Uviedla, že rozsudok súdu prvej inštancie napáda z dôvodu jeho nespravodlivosti a nezákonnosti, pričom zároveň poukazuje na neústavnosť povinnosti (vyplývajúcu zo

zákona) platiť koncesionárske poplatky. V prvom rade namietla premlčanie uplatneného nároku žalobcu, nakoľko žaloba bola podaná dňa 01.07.2019, teda v kontexte všeobecnej 3-ročnej premlčacej doby v civilnom práve namieta premlčanie všetkých žalobcom uplatnených nárokov (úhrad) do 01.07.2016. Poukázala aj na skutočnosť, že ide o spotrebiteľský spor, a teda súd mal automaticky a z úradnej povinnosti (ex officio) prihliadať na premlčanie nárokov uplatnených žalobcom do 01.07.2016 a tieto mu nepriznať resp. žalobu v tejto časti zamietnuť. K samotnému uplatnenému nároku uviedla, že zo strany žalobcu jej do dnešného dňa nebol na adresu trvalého pobytu Záhradnícka 16464/74, Bratislava, riadne doručený ani jeden predpis na úhradu služieb RTVS za obdobie od 01.10.2010 do 31.01.2019. Prvý dokument, ktorý od žalobcu - RTVS dostala bola Výzva na zaplatenie nedoplatku z 10.01.2019, ktorá jej bola jediná riadne doručená na adresu trvalého pobytu. Nič iné jej od žalobcu doručené nebolo a logicky nevedela o aký nárok ide, z akého titulu, prečo v takej výške a najmä čo sa dialo cca. 9 rokov, keď zrazu ju z ničoho nič vyzývajú na zaplatenie akéhosi nedoplatku, o ktorom ani nemá odkiaľ vedieť. V načrtnutom kontexte namieta aj bod 7. rozsudku (posledná veta), kde sa uvádza, že nárok žalobcu vyplýva z listinných dôkazov, okrem iných "prehľad predpisov a úhrad za obdobie od 1/2010 do 1/2019". Tieto predpisy jej nikdy doručené neboli, do dnešného dňa o nich nemá vedomosť a nie je možné na ich základe v súdnom konaní priznať žalobcovi pohľadávku. Bolo a je úlohou žalobcu riadne doručovať jeho predpisy platiteľom koncesionárskych poplatkov, obdobne ako pri faktúrach, ktoré musí vystaviteľ faktúry doručovať platiteľovi. Táto podmienka splnená nebola a nemožno ju zhojiť ani doručením výzvy na zaplatenie nedoplatku, kde je len stroho a pár vetami uvedené určité tvrdenie, avšak bez reálneho preukázania vôbec vzniku nedoplatku (nároku) jednotlivými predpismi na úhradu a ich riadnym doručením jej ako žalovanej. Priznanie nároku žalobcu napadnutým rozsudkom aj preto považuje za nezákonné a nespravodlivé. Ďalej vytkla súdu prvej inštancie, že v konaní postupoval len podľa § 106 ods. 1 písm. a) C.s.p. ako aj § 106 ods. 3 C.s.p., avšak vôbec neaplikoval ust. § 116 C.s.p., hoci bolo povinnosťou súdu zisťovať, prečo ako fyzická osoba žalobu v júli 2019 na adrese trvalého pobytu neprevzala a urobiť všetky úkony potrebné na zistenie jej skutočného (v tom čase aktuálneho pobytu), minimálne napríklad opätovným doručením žaloby na adresu jej trvalého pobytu potom ako si zásielku neprevzala, prípadne aj inými možnými úkonmi/prostriedkami/dopytmi a podobne. V uvedenom kontexte nedoručenia žaloby spolu s uznesením na vyjadrenie namieta už citované porušenie § 116 C.s.p. (najmä odsek 1), ale aj spravodlivosť konania ako takého, právo na prístup k súdu a odopretie práva brániť sa v tejto veci, nakoľko reálne a fyzicky nič od súdu nedostala (žaloba s uznesením na vyjadrenie sa k nej jej mala byť doručená fikciou). Nebol však dodržaný § 116 C.s.p. a rovnako dáva do pozornosti aj základné princípy C.s.p. Zdôraznila, že na adrese svojho trvalého bydliska vždy riadne a bezproblémovo poštu preberá, avšak práve v júli 2019 (kedy mala byť zo súdu doručovaná žaloba s uznesením) bola s manželom na mesačnom kúpeľnom pobyte v Dudinciach, čo vie bez problémov zdokladovať. Keďže išlo o dlhší pobyt (1 mesiac), nebolo z jej strany fyzicky a objektívne možné vyzdvihnúť si doručovanú súdnu zásielku (žalobu + prílohy + uznesenie). Nebolo a ani nie je jej zámerom nepreberať si úradné či súdne zásielky, čo dokazuje aj jej doterajšie správanie, kedy si poštu vždy riadne preberá. Namieta teda nemožnosť vyjadriť sa k meritu veci, a to bez môjho úmyselného zavinenia. Napokon navrhla súdu, aby z titulu svojej zákonnej kompetencie prerušil konanie a následne sa obrátil na Ústavný súd Slovenskej republiky s návrhom na vyslovenie nesúladu právnych predpisov s Ústavou v časti Zákona o RTVS (zák. č. 340/2012 Z. z.), ktorý ukladá povinnosť platiť tzv. koncesionárske poplatky, nakoľko tie považuje za neústavné z dôvodov uvedených vo vypracovanom koncepte návrhu/podnetu na ÚS SR na nesúlad právnych predpisov, ktorý priložila k odvolaniu. V tomto návrhu žiadala, aby Ústavný súd SR vydal nález, ktorým vysloví, že ustanovenie § 3 písm. a) zákona č. 340/2012 Z.z. o úhrade za služby verejnosti poskytované RTVS v celej časti znenia nie je v súlade s čl. 12, čl. 13, čl. 15, čl. 20, čl. 26. ods. 1, ods. 4 a ods. 5, čl. 43 Ústavy, čl. 10 Európskeho dohovoru a čl. 1 Dodatkového protokolu č. 12 k Európskemu dohovoru, s čl. 19 a s čl. 26 Medzinárodného paktu, s čl. 2 a s čl. 3 ZEÚ a s čl. 17 Charty EÚ, z dôvodu, že predmetné ustanovenie Zákona o úhrade za služby verejnosti poskytované RTVS v sebe obsahuje diskrimináciu na základe majetku, ktorá je v materiálnom právnom štáte neprípustná, nakoľko obsahom čl. 20 Ústavy je právo vlastníť majetok, nie povinnosť, pričom obyvatelia tzv. rómskych osád nie sú evidovaní dodávateľom elektriny v evidencii odberateľov elektriny v domácnosti ako odberateľ elektriny v domácnosti v odbernom mieste, pričom zákonodarca nerieši príjem informácií v takomto prípade, pričom štát má povinnosť zabezpečiť osobám na svojom území bezpečnosť, avšak ustanovenia oboch zákonov (Zákona o RTVS aj Zákona o úhrade za služby verejnosti poskytované RTVS) sú v rozpore nielen s touto povinnosťou štátu, ale aj, a to hlavne, s čl. 15 Ústavy, podľa ktorého má "každý právo na život". Poukázala aj na to, že štát, ktorý vyberá dane od obyvateľov, od fyzických osôb a právnických osôb, je povinný zabezpečiť služby, ktoré sú v prospech jeho obyvateľstva, každej jednej ľudskej bytosti nachádzajúce

sa na jeho území, právnické osoby nevynímajúc. Dvojnásobné spoplatnenie jednej a tej istej služby je nielen odrazom zlého hospodárenia správcu dane, ktorým je v tomto prípade štát, ale aj nesyntetickým riešením, ktoré ani v okolitých štátoch nemá obdobu. Štát nesmie za žiadnych okolností prenášať svoj pozitívny záväzok na obyvateľov, t. j. za poskytnutie jednej služby financovanej z daní, ešte vyrubovať dodatočný, individualizovaný príspevok. Odpoveďou štátu na túto požiadavku nesmie a ani nemôže byť, že "sa to momentálne nedá, a preto je nutné spoplatnenie a vyberanie koncesionárskych poplatkov". Takéto tvrdenie je nielen klamlivé, ale pripomínajúce právny "terorizmus". Pozitívnu povinnosťou štátu je poskytovať svojim občanom služby, ktoré budú na prospech ich života, zdravia a ďalšieho rozvoja pomocou všetkých prostriedkov. Protiprávnosť správania sa štátu, ktorá je v tejto otázke zrejmalá, nie je v súlade s medzinárodnými právom, a preto je vylúčená. Nie je možné ani v prípade vyššie spomínaných záplav "akrobatizovať na hrane" tvrdením, že išlo o nepredvídateľnú udalosť mimo kontroly daného štátu, čo mu za takýchto podmienok vecne znemožňuje splniť záväzok. Viazaním plnenia informačnej povinnosti štátu, a tým aj informácií v oblasti bezpečnosti obyvateľov vrátane varovania pred krízovými situáciami na "zaplatenie" si tejto služby formou koncesionárskeho poplatku vzniká hrubý nesúlad medzi pozitívnym záväzkom Slovenskej republiky ako štátu, a individuálnym právom obyvateľa Slovenskej republiky na bezpečnosť a prístup k informáciám.

3. Žalobca možnosť vyjadriť sa k odvolaniu žalovanej, obsahujúcej aj námietku premlčania a návrh na prerušenie konania, nevyužil.

4. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach dôvodov podaného odvolania podľa § 380 C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a podľa § 378 ods. 1 C.s.p., a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je čiastočne dôvodné.

5. Z obsahu podanej žaloby v danom spore vyplýva, že žalobca proti žalovanej uplatnil nárok na zaplatenie tzv. koncesionárskych poplatkov, ktorých právny základ vyplýva z ust. § 3 písm. a), § 6 a § 7 zákona č. 340/2012 Z.z., v zmysle ktorých je každý, s výnimkami v zmysle citovaného zákona, teda aj každá fyzická osoba, ktorá je evidovaná dodávateľom elektriny v evidencii odberateľov elektriny v domácnosti ako odberateľ elektriny v domácnosti v odbernom mieste, 2) pre spotrebu v byte alebo v rodinnom dome, povinná vyberateľovi, ktorým je žalobca, za každý aj začatý kalendárny mesiac zaplatiť úhradu vo výške 4,64 eura, od prvého dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po kalendárnom mesiaci, v ktorom sa osoba stala platiteľom, až do posledného dňa kalendárneho mesiaca, v ktorom osoba prestala byť platiteľom, pričom úhrada je splatná vždy do posledného dňa príslušného kalendárneho mesiaca. Žalobca od žalovanej žiada zaplatenie predmetných úhrad neuhradených za obdobie kalendárnych mesiacov od 01.10.2010 do 31.01.2019 (spolu 100 kalendárnych mesiacov), čo pri výške mesačnej úhrady v sume 4,64 eura predstavuje za žalované obdobie spolu sumu 464 eur a pokuta v zmysle ust. § 10 ods. 3 zák. č. 340/2012 Z.z. sumu 17 eur.

6. V prvom rade považuje odvolací súd za potrebné poukázať na to, že súd prvej inštancie v preskúmanej veci v súlade s ustanovením § 177 ods. 2 C.s.p. rozhodol bez nariadenia pojednávania, pričom skutkový stav veci ustálil na základe listín predložených žalobcom, ktoré neboli sporné a z ktorých i podľa názoru odvolacieho súdu nepochybne vyplýva, že žalovaná za žalobou uplatnené obdobie úhrady ani pokutu v zmysle zák. č. 340/2012 Z.z. v celkovej výške 481 eur nezaplatila. Túto rozhodujúcu skutočnosť v priebehu konania, no najmä v podanom odvolaní, nespochybňuje ani žalovaná, teda aj v prípade, ak by nevyplývala z predložených listín, by ju bolo nevyhnutné považovať za nesporné, keď tvrdenia žalobcu v tomto smere neboli žalovanou účinne popreté. Z takto (za daných okolností správne) ustáleného skutkového stavu veci vychádzal aj odvolací súd v odvolacom konaní, a to bez možnosti akokoľvek skutkový stav prehodnotiť.

7. Odvolací súd však dospel k záveru, že dôvodne žalovaná v odvolaní namieta, že súd prvej inštancie svojím postupom v konaní porušil jej právo na spravodlivý proces, keď pri doručovaní žaloby nepostupoval dôsledne v súlade s ustanoveniami § 116 C.s.p. Pri doručovaní žaloby na adresu evidovaného trvalého pobytu žalovanej pred náhradným doručením žaloby jej zverejnením na úradnej tabuli a webovom sídle prvoinštančného súdu sa totiž po tom, ako žalovaná doručovanú žalobu osobne neprevzala, uspokojil s pokusom o jej doručenie prostredníctvom príslušníkov policajného zboru, avšak bez vykonania akéhokoľvek ďalšieho šetrenia, hoci príslušníkmi policajného zboru bolo pri doručovaní žaloby zistené, že žalovaná v mieste pobytu nepoznájú a nemá ani domový zvonček. Za tohto stavu

bolo povinnosťou súdu prvej inštancie vykonať šetrenie v databáze Sociálnej poisťovne a ďalších registroch, ktoré bolo v danom čase dostupné a na základe ktorého mal možnosť získať informácie o aktuálnom pobyte žalovanej. Žalovaná preto v odvolaní súdu prvej inštancie dôvodne vytyka porušenie jej procesných práv v konaní pred vyhlásením napadnutého rozsudku. Odvolací súd však zároveň dospel k záveru, že vzhľadom na obsah podaného odvolania, rozsah žalovanou v odvolaní namietaných skutočností a ďalšie okolnosti preskúmvanej veci (najmä predmet sporu), treba považovať porušenie práva žalovanej na spravodlivý proces za napravitelné (konvalidovateľné) v odvolacom konaní. Ide totiž o skutkovo celkom jednoduchý spor, skutkový stav (najmä nezaplatenie úhrady žalovanou) nie je sporný a všetky procesné práva oboch strán sporu sú zachované aj v prípade, ak je v merite veci rozhodnuté v odvolacom konaní, nakoľko odvolanie žalovanej, obsahujúce všetky jej hmotnoprávne i procesné námietky bolo žalobcovi riadne doručené a bola mu tak v náležitom rozsahu poskytnutá aj možnosť reagovať na obranu žalovanej uplatnenú v súdnom konaní.

8. Dôsledkom procesných pochybení súdu prvej inštancie bolo znemožnenie realizácie práv žalovanej v konaní pred súdom spočívajúcich prakticky výlučne v možnosti predniesť pred súdom náležitú obranu v nadväznosti na tvrdenia a argumentáciu žalobcu, o ktorú opiera žalobca dôvodnosť podanej žaloby. Preto podľa odvolacieho súdu možno procesné pochybenia súdu prvej inštancie napraviť s pomocou aplikácie ust. § 366 písm. d) C.s.p., podľa ktorého možno novoty v odvolacom konaní uplatniť, ak ich odvolateľ v konaní na súde prvej inštancie nemohol uplatniť bez svojej viny, čo je aj prípad žalovanej, ktorá v dôsledku procesného pochybenia prvoinštančného súdu svoju obranu mohla uplatniť najskôr v podanom odvolaní. Z uvedeného dôvodu odvolací súd posúdil dôvodnosť obrany žalovanej, obsiahnutej v odvolaní a ktorá spočíva vo vznesení námietky premlčania všetkých uplatnených nárokov a v argumentácii, že právna úprava tzv. koncesionárskych poplatkov je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, na základe čoho žiada konanie prerušiť a dať Ústavnému súdu SR podnet na vyslovenie nesúladu ustanovení zákona č. 340/2012 Z.z. s Ústavou.

9. Po posúdení námietky premlčania, ktorú žalovaná v konaní vznesla vo vzťahu ku všetkým uplatneným nárokom, dospel odvolací súd so zreteľom na skutkový stav ustálený správne prvoinštančným súdom k záveru, že táto námietka je čiastočne dôvodná. Právo na úhradu podľa zák. č. 340/2012 Z.z., ktoré sa (vzhľadom na absenciu osobitnej úpravy premlčania v citovanom zákone) premlčuje podľa § 100 v spojení s § 101 Občianskeho zákonníka v trojročnej premlčacej dobe, ktorá začína plynúť v okamihu kedy ho bolo možné prvýkrát uplatniť na súde, totiž vzniká (a tak ho aj možno na súde uplatniť) za každý mesiac samostatne so splatnosťou najneskôr ku koncu daného mesiaca, a preto dôvodne žalovaná namieta, že právo na úhrady za obdobie nad rámec úhrad splatných tri roky spätne od podania žaloby, bolo uplatnené až po márnom uplynutí premlčacej doby. Odvolací súd preto dospel k záveru, že priznaniu nároku vo výške 315,52 eura, ktorá zodpovedá výške úhrady za mesiace október 2010 až máj 2016 (za ktorý bola úhrada splatná 31.5.2016 a tak bola dňa 01.07.2019 už uplatnená oneskorene, na rozdiel od úhrady za mesiac jún 2016, splatnej 30.06.2016, ktorú bolo možné na súde uplatniť najskôr 01.07.2016, a preto dňa 01.07.2019 bola uplatnená včas), bráni žalovanou prípustne namietnuté premlčanie uplatneného nároku, keď žaloba bola na súd prvej inštancie doručená dňa 01.07.2019.

10. Za nedôvodnú a účelovú však odvolací súd považuje argumentáciu žalovanej, že ustanovenie § 3 písm. a) zákona č. 340/2012 Z.z. je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky. Nezistil totiž žiadne skutočnosti, ktoré by protiústavnosť dotknutého ustanovenia citovaného zákona mohli zakladať, a to či už z hľadiska žalovanou namietaného nerovnakého zaobchádzania alebo pre rozpor s inými ustanoveniami Ústavy Slovenskej republiky. Odhliadnuc od skutočnosti, že predmetné ustanovenie iba vymedzuje kto je platiteľom, čo však bez ďalšieho rozpor s Ústavou SR zakladať z povahy veci nemôže, pokiaľ žalovaná v ponúknutom koncepte návrhu na vyslovenie rozporu ustanovenia § 3 písm. a) zákona č. 340/2012 Z.z. argumentuje tvrdeniami o diskriminácii na základe majetku, v tejto súvislosti na porovnanie zmieňuje obyvateľov tzv. rómskych osád, ktorí nie sú evidovaní dodávateľom elektriny v evidencii odberateľov elektriny v domácnosti ako odberateľ elektriny, argumentuje článkom 15 Ústavy, podľa ktorého má "každý právo na život" a zdôrazňuje aj povinnosť štátu, ktorý vyberá dane od obyvateľov, od fyzických osôb a právnických osôb, zabezpečiť služby, ktoré sú v prospech jeho obyvateľstva, každej jednej ľudskej bytosti nachádzajúcej sa na jeho území, právnické osoby nevynímajúc a v súvislosti s tým poukazuje na nesystémovosť a neprípustnosť dvojnásobného spoplatnenia jednej a tej istej služby, jej argumentácia je zjavne účelová a neopodstatnená. Vzhľadom na to, že (ani) na jej základe sa odvolaciemu súdu nepodarilo nájsť žiadny dôvod, pre ktorý by mohol mať pochybnosť o súlade

ustanovenia § 3 písm. a) (avšak ani iných v danej veci relevantných ustanovení) zák. č. 340/2012 Z.z. s Ústavou SR, dospel k záveru, že na iniciovanie konania na Ústavnom súde SR o nesúlade citovaného zákona s ústavou nie sú splnené podmienky. Preto, keď v dôsledku uvedeného neboli naplnené ani dôvody na prerušenie tohto konania podľa § 162 ods. 1 písm. b) C.s.p., ako nedôvodný zamietol aj návrh žalovanej na prerušenie konania.

11. Vzhľadom na uvedené, keď v časti o zaplatenie 315,52 eura je právo žalobcu na zaplatenie úhrady podľa zák. č. 340/2012 Z.z. premlčané a žalovaná toto premlčanie v spore dôvodne namietla, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 C.s.p. zmenil a žalobu v tejto časti zamietol. Vo zvyšnej časti napadnutý rozsudok, vydaný na základe dostatočne a správne ustáleného skutkového stavu veci a správneho právneho posúdenia veci, ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

12. O náhrade trov (celého) konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1, § 255 ods. 2 C.s.p., vychádzajúc z pomeru úspechu a neúspechu každej zo sporových strán. Žalobca bol v spore úspešný v časti o zaplatenie sumy 166,93 eura, avšak žalovaná mala úspech v časti o zaplatenie 315,52 eura, teda v prevažujúcej časti. Vzhľadom na uvedené úspech žalovanej v spore predstavuje 65,4 % a úspech žalobcu 34,6 %, a preto podľa pomeru úspechu každej zo strán sporu odvolací súd žalovanej priznal nárok na náhradu trov celého konania v rozsahu 30,8 % (65,4 % - 34,6 %).

13. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).